

DIES IRÆ

Forsideillustrasjon:

Dommedag av Hans Memling (1440-1494)

- midtstykket av triptyk, ca 1467-71.

Muzeum Narodowe, Gdansk, Polen.

Willy Walder

DIES IRÆ

2015

*Bruksanvisning:
Tallie personer
Trapper
Ødelakt*

Dagen ær rasenne. De ær ille. Værdas skinnenne byer ær kun støv. Åg seklene så sjitne åg så rådvillle. Rongenne vådelatter tallfester frykta får absolutte dâmmer åg vurderinger åg avjørelser. Dâmmer sâmm kâmmmer i futurum med strikte diskurser åg drønne basuner. Sânn klinger di. Mårendag får mårendag. Krastina krastina eller manjana roper dagen frykteli eller fryktsâmt eller kannsje i ren eller sjitten frykt. Bæstefar insisterte på å vaske fruktene grundt. Han inviterte smilenne åg alvârli til hânnvask åg fruktvaske åg goe sanitære fârhâll. Spytt ikke sa han. Åg jæi toet mine hænner etter bæste evne vilje åg resolutt. Rene hænner hållt stålt den rene frukta opp mot munnen. Åg åt.

Jæi ær fârfærdet. Eller kannsje jæi ær befærdet eller ær faren eller ærfaren. Jæi ær stille. Jæi står stille. Sell når jæi går går jæi helt stille på gommisâler åg uten å bevæge mæi noesteds hen. Eller den væien. Jæi ær dær jæi ær. Aldri annre steder. Åg allti varer de ei evighet eller kannsje ei æve. Åg aldri kâmmmer jæi bort fra mæi sell om ich bin kein eller ich bin kain åg min bror abel den jævla bonden ær dø.

Dies iræ. Eller ær de våres iræ. Eller æri eller ære eller kannsje tenker jæi på æva. Kannsje ær jæi adam. Første person. Kannsje tenker jæi på eva. Annre person. Eller muligens træje person. Han abel. Annre personer krever et du av mæi. Åg de ær å leve. Låve. That's love. Åg de ær en type kjærlek. Jæi liker å leke. Jæi leker å like dæi. Jæi elsker å spille. Jæi setter pris på leken. Lægger prisen på leken. Løfter den oppåver. Eller løfter lekene oppåver. Låvpriser

æresprisene. Eller kannsje ævesprisene. Aner jæi noe nå? Ei ti utenom de vanlie. Slækter jæi noen skritt får skritt i tias generasjonsløp. Tias ganger åg mange løp ær slik att all skrekk åg frykt åg angst kann føre til eller bli siste person. Men heldivis ær jæi første person får jæi ær fårførdet eller bekjymret får nå er tisponkte et anna sted.

Væm spiller pauker åg basuner om alle ær døde? Væm håller opp musikantene. Væm ber fryktelie janitsjarer hålle opp eller hålle kjæft. Eller væm ber. Væm skall kjæfte opp helvetes hærer såm marsjerer åg kaller sæi gudelie åg lingner guder åg menneskeslaktere. Ær de vådeville engler med dåmsbøker åg dåmsslutninger fra tias måren såm ankåmmer tias krastina åg manjana åg aftenlannene lanner utenfår tilværelsen.

Vor har jæi gått. Vordan har jæi gått. Jæi vet ikke. De ær nåk dærfår jæi fårførdet sitter på trappa åg undrer åver uenihetene. Eller diskrepansene. Diskodansene stanser ikke panservångnene. De ær utenfår kunstens ævner. Men de ær gøy å fårsøke.

De ær gøy å fårsøke trappene. Fårøke trappene får vilke rættninger løper vor. Den væien eller den væien. Trappa går to væier. Opp åg ned. Eller en slags bortåver. Avhengi av vor jæi står før jæi går. Eller allt hænger av va jæi vill.

Den såm står stille står fast.

Vor jæi står før jæi går kann uttrykkes såm futurum. Jæi skall gå. De vil si att jæi skall fårlate stedet jæi ær på. Straks ikke nå men straks ær jæi på væi får det ær i framtia Altså futurum. Implisitt i denne framtidie bevægelsen ligger stede såm skall fårlates. Kannsje snart. Eller kannsje hun skall gå snart. Eller kannsje hun skall gå senere. To væier. Opp eller

ned. Jæi kann til åg me gå baklengs eller fårlengs langs en akse langs trappas diagonaler. Uansett. Jæi eller hun går bort eller jæi går mæi bort i rættningene. Eller i henne. De ær ei slags visshet i de. To helt fårsjellie væier. To helt fårsjellie rættninger.

To helt fårsjellie perspektiver. Hær eller meller jæi færteller dær. Den såm står stille står stille. De står fast. Såm stein. Stein ær fast. Hånngripeli. Stein ær fast sell om den ær metamårf. Gnæis får eksempel. Litt hærfra åg litt dærfra åg så kårmer komplikasjonene. Allt stress. Trykke åg angsten kannsje. Uvissheta om utfalle eller revolusjonene. Den kjennte værda går unner åg noe nytt oppstår. Gnæis får eksempel. Til nye perspektiver. De ær fint med nye perspektiver. Får da får man eller en. Ei. Da får jæi nye perspektiver. Helt nye. Ser noe anna. Ei anna. Men likevel kjennt. Noe ær noe helt anna men likevel noe lingnenne. Mystisk.

Nytt ær nydeli. De ær dærfår værda skall gå unner. Eller skall gå åver. Mot noe helt anna. Slik kjærlighetssårger tilslutt blir likejyldiheter og allt ær åver. Mænneskene går unner fårdi allt går åver. Men mænneskene går ikke unner før krastina. I mellomtia. Altså i tia mellom nå åg tia mellom manjana. Mellom tiene finnes de politikk åg de finnes trapper.

De handler om å vælge. Jæi vælger fårdi de finnes ulike muliheter. Ikke fårdi jæi ær et gått mænneske men fårdi jæi aner eller ser eller anntar att de finnes ulike muliheter får mæi. Dærfår vælger jæi blant mulihetene. Jæi vælger de ene eller kannsje vælger jæi de annre. Eller ei helt anna. De ær åfte flere muliheter å vælge blant. Kannsje tre muliheter. Eller fire. Kannsje mulihetene ær uendelie såm eviheta. Kannsje di ær rådville åg stupore og utømmelie kjilder til vilenne støv. I

den tia i de minste når tia står stille før valge må tas åg ingenting sje ær isolasjon åg fårnektelse ågså et valg. Et ingenting. På den ene siden. Men på den annre siden får eksempel ær null åg en kannsje binære størrelser men først åg kannsje fræmst ær de ganske like størrelser. Å vælge en eller å vælge null. Ikke identiske men lingnenne såm et løp eller opp eller ned. Men får eksempel bare å måtte vælge mellom ei mulighet ær ei tomhet et ingenting et uvalg. Akkurat såm tvang eller konsensus. Eller att i denne trappa ær de bare låv å falle nedåver.

Jæi undrer åver sjilnaden mellom fårsjeller. Om politikk ær å viske ut sjilnader mellom mennesker kann ikke sjilnadene være grunnlæggene sjilnader. En sjilnad ær ingen avjørenne sjilnad om den kann viskes ut åg bety så lite. Da ær sjilnaden bare ei bitte lita utvendi mening i et begrep eller et omgrep eller et slags grep på virkeliheta. De ær større sjilnader mellom himmel åg jord enn mellom menneskene. Trappas grunnlæggene sjilnad ligger i rættninga. Sjilnaden ær opp åg sjilnaden ær ned. Likevel ær trinnene ganske lingnenne i begge om ikke alle rættninger. Oppåver åg nedåver. Den væien åg den væien ær to diametralt ulike rættninger. Sell i ei svingtrapp løper trappene i to motsatte rættninger. Vertikale rættninger åg litt i de horisântale kannsje. Helt uenie men i samme løp. For konsensus ær politikkens død. De mest sentrale med trappa ær periferien utenfår trappa. De som ær utenfår endeponktene i tåpp og bunn. Akkurat såm i politikken.

Min far ær død. Min mor ær død. Jæi ær fårfærdet. Eller bortreist. Eller kannsje rådvill. Muligens har jæi gått mæi vill. Jæi vet ikke helt.

Politikk ær de motsatte av politi mener Jacques Ranciere.

Ei trapp skall ha jevn stigning åg samme høyde på opptrinn åg nedtrinn i hele trappas lengde. Inntrinn i ganglinjen skall være minimum. Minimum. Skall være minimum femogkjue sangtimeter. Får å unngå snubling åg fall bør trapper utfårnes med tette opptrinn åg uten utspring på trinnfårkannten. Trapper med rætte løp ær lettere å gå i enn trapper med svingete løp. Slik mænnesker såm ær lykkelie ær lykkeliere enn mænnesker såm ær ulykkelie trass alle sjilnadene mellom dem eller kannsje på grunn av alle sjilnadene mellom dem åg såm likevel og endeli ær meningsløse. Såm får eksempel kjønnt inntekt posisjon i samfunne eller kroppslie funksjoner. Dærfår bør de benyttes rættløpstrapper. Ær ikke de mulig bruk da repåtrapper med to eller flere rætte løp. Ikke gå de feile løpene. Et løp bør løpes åg kannsje helt ut. Dærfår står jæi åfte stille får jæi vet ikke vilke løp jæi skall gå i. Sjilnadene mine åvervelder mæi. Ei repåtrapp jir go vile åg bædre plass til å lægge sæi ned åg ta vare på angsten får de uvisse. Jæi vet de ær et brudd med trappas logiske åg vertikale linjer åg logiske fårutsetninger. Men noen ganger trænger jæi vile. Får jæi ær så trøtt noen ganger. Jæi vet ikke vilke ganger men noen ganger og de ær vanskeli å vælge mellom gangene jæi bør være mest trøtt i får å frambringe en mest mulig effektiv vile i repåtrappen.

Politikk ær kannsje. Eller et slags brudd i et logisk løp eller ei trapp uten trinn eller avstanden mellom bestemmere åg di bestemte altså att noen hærredømmer åg di annre blir dømt uten tilsvær motsvær fårsvær eller uten svær. I stedenfår at makta bare går en væi åvenfra og nedåver finnes de politikk. I politikken finnes di fleste slaks personer åg tall. Politikk ær ikke et prinsipp sell om politikken ær bestemt fårm entall av substantive politikk men en praksis mellom bestemmere åg bestemte. Personene i politikken ær subjekter med egne hensikter åg egne tanker åg egne stemmer. Politikken ær paradåksalt nåk ganske paradåksal

fårdi hanlingene i den ær fulle av motsettninger. Hanlingene ær subjektive. I et politisk samfunn med en sunn politikk i en helseframmet maktutøvelse ær trappebredden minimum nitti sangtimer. Minimum. Høyden ær tohundreogti sangtimer. Slik blir trapper åg politikker sikre åg tilfredsstillende å bevæge sæi i. Fårskriftsmessie.

Kångens ministers sier. Oi kånge. Hele åres avling ær fårdærvet. Alle såm spiser av korne vill miste fatninga vill finne vannvidde. Skall vi kannsje hålle unna noe korn får åss to. Noe korn såm ikke ær fårdærvet. Slik att vi kann bærge vette åg styre lanne på sjikkeli vis. Vi må jøre et valg kånge. Åg du skall vælge. Skall du vælge mellom å jøre noe sier ministeren til kången. Kången sier til ministeren. Nei minister. Vi skall vælge ikke å jøre noe. Vi skall vælge å spise de samme såm fålke. De samme korne såm gir de samme vanvidde. Får om vi ikke ær vanvittie når alle annre ær vanvittie da kånner alle til å tro att de ær akkurat vi to att de bare åg utelukkenne ær vi to såm ær vanvittie. Men om vi teiner et mærke i værannres panner da vil vi når vi ser værannre får da skall vi sjønne får da skall vi fårstå åg innse att vi to ågså ær vanvittie.

Manjana.

Til vanli ær politikken innenfår vanlihetene mine. Dine. Våre vanliheter. Jæi ær et subjekt. I setninga åg i samfunne. Jæi har subjektive hensikter åg en helt egen fårnuft. De ær dærfår jæi heter første person entall. Jæi ær de første menneske. Jæi ær ikke alle mennesker får jæi ær de første mennesket. Jæi ær så deili subjektiv åg politisk av mæi. Eller politisk på mæi. Eller kannsje politisk om mæi. De ær komplisert. Likevel. Jæi ær ikke blinn. Får jæi ser. Får jæi ær ikke blinn får henne. Vanlihetene mine sprenges av henne.

Eller vanlihetene sprenges av annre perspektiver. Et perspektiv utgår fra øya åg mot et ponkt i romme eller i værda eller kannsje mot tilværelsen. De ponkte øya da ser på ligger på ei linje langs horisânten. Altså en horisântlinje. Om man så ser mot et annet ponkt. Om en eller du eller jæi eller du flytter blikke åg ser et annet sted da flyttes horisântlinjen tilsvarende. Å se ær vikti. Ser du. Sjønner du. Får da ser man. Eller kannsje en. Eller ei. Kannsje jæi ser henne. Ser hun mæi. Da ser jæi ikke sant. Jæi skall bære gneisen flytte steinene dær får di skall dærfra åg hit. Eventuelt motsatt. Åg jæi skall gå med steinene hele væien fra et perspektiv mot et helt annet perspektiv. Mot ei annen virkelihet. En annen vane. Kannsje ei anna vanlihet. Men arbeide ær de samme. De samme åg noe helt annerledes på en gang. Revolusjonerenne liksom. Såm krastina åg manjana.

Tar du skulpturer åg strukturer åg nyhetssejninger åg all værda vanliheter åg sprenger dem i stykker da skaper du en ny værd. Ei anna værd såm dæretter blir vanli. Ikke ny. Bare vanli. Allt blir til vanliheter. Ikke nye vanliheter men rætt åg slett helt vanlie vanliheter. Sammenlignet med vanlihetene før i tia før revolusjonene ær et regelresjime byttet ut me et anna. Får regler kan sjiftes ut. Di gamle vanlihetene di såm var før di tidliere vanlihetene ær gammeldagse nå. Kannsje til åg me ukorrekte. Di ær utdaterte vanliheter. Di ær ikke i samsvar med dagens vanlie oppfatninger av va vanliheter skall være. Åg når di nye reglene er blitt vanlie ær di helt normale. Nårmative får de ær allti nå såm ær vanli. Presens ær de mest vanlie vi har. Di annre vanlihetene i annre lann eller annre tier ær uvanlie får åss åg ikke minst får mæi. I bæste fall ær di interessange. De ær interessangt. Får sjlnadane mellom livene før åg etter revolusjonene ær att i dag i vår ti altså nå i presens blant alle våre vanliheter nå ær de helt annre mennesker såm skall henges. Di såm ble hengt før i tia ær allerede dœ. Åg kannsje di ær helter me statuer åg

minnedager. Men slike ting får man ikke jort noe me før etter den neste revolusjonen. Ingenting sjer før revolusjonen sjer åg man i mårendagen får hengt dagens bestemmere såm gårsdagens kriminelle. Er de håp tror du.

Rættfærdiheta finnes ikke. Får den ær bare en konsekvens. Av urættfærdiheta. De ær ikke muli å skape rættfærdighet om ikke urættfærdiheta først færteller åss va såm ær fæil. Urættfærdiheta ær en første bevægelse. Ei rørsle. Ei rørlagt rættfærdighet. Vi lægger rættfærdiheta såm brostein i gatene slik att vi kjenner åss trygge åg vanlie når vi går eller ikke en gang rikti vet vor vi går hen. Urættfærdiheta hører jemme blant di uvanlie. Di håller liksåm til i treje person flertall. Blant u. Allti hos. U. Vet u. Weet u wat? Håper du. Tror du på krastina og manjana. Eller bare håper du.

Vi sjønner ikke att trappa går oppåver om vi ikke samtidi sjønner att den ågså går nedåver. De ær umulig får trappa å løpe oppåver om den ikke samtidi løper nedåver. Jæi finnes ikke uten du.

Rættfærdiheta har mange fårtrinn. Trappene har like mange opptrinn såm nedtrinn. Et inntrinn skall være minimum femogkjue sangtimeter. De ær slått fast. De ær vanli hos åss. Ingen revolusjon kann ta de fra åss. To ganger opptrinn pluss inntrinn ær lik toågseksti sangtimeter pluss minus to sentimeter. Trinn får trinn finnes trapper. I alle sine løp. Om trappa ikke har rætte løp bør bredden økes fra nitti sangtimeter. De ær komplisert. Jo mer komplisert samfunne ær desto breiere bør løpe være. Mer politisk liksåm. Politikk er å følle et slags løp eller en praksis. Noe såm ær vanli. Demokrati ær jo ikke de samme såm politikk. Men de ær en fårm får politikk. De ville jo være de samme såm å si att en hæis ær ei trapp. En hæis ær ingen trapp sell om den både

går oppåver åg nedåver akkurat sånn såm trappen jør de. Bare i et mye trangere løp. Om jæi ær ensåm kann jæi finne mæi en hæis med en stemme såm fårteller mæi vilken etasje jæi ær i. Vilke høyder eller dybder jæi annkammer. Noen såm fårteller mæi noe. De ær vikti å bli tilsnakket.

Demokrati ær et fårhåll. Jæi åg de annre subjektene blir bestemte åg avjorte. Åg brått ær vi et fålk. Alle får nye navn åg alle vi heter åss om vi ær anonyme eller første person flertall. Vi ær fålket. Hær. Trappa ær færdig konstruert åg funksjonell eller kannsje til åg me dågmatisk. Folket ær ikke en kvantitativ størrelse men ei slags helhet av opptrinn åg nedtrinn. Men. Bare dem såm står utenfår åg ær rætt utenfår kann se bevægelsene åg identifisere trappa åg alle dem såm går opp eller ned. Dær ær en trapp sier di. Åg di såm ær dem får ikke eller får ikke til å bruke trappa. Bare di subjektene såm ær treje person flertall åg innser de kann se va væm første person flertall ær. Slik bare hun kann se væm jæi ær. Får va ær vel jæi. De eneste jæi klamrer mæi til ær et vrængebilde i et spekulum. Bare jæi ser mæi slik. Åg de ær helt vanli får mæi.

Ær jæi et får. Jeter noen mæi. Eller jeter jæi noen. Noen ær kannsje hyrder og noen er får. Vilke konsekvenser får de. Får mæi. Får åss. Dæm. Eller for abel. Eller får eksempel trappa. Får trappa vet ikke rikti om den ær en oppåvertrapp eller en nedåvertrapp. Såm politikken ær den sammensatt. Trappa ær ubestemmeli åg funksjonell. Såm politikken. Såm i politikken ær snublefaren til stede. Katastrofene ær immanente. Man jør vel i å unngå urættfærdighet. Unngå trapper med bare ett opptrinn eller bare ett nedtrinn. En slik entrinnstrapp gir fallfare får alle. De spilles ingen fanfarer får dem såm faller i trappene. Unngå trapper med åpne opptrinn. Åpne tårg ær revolusjonære jemmesteder. Unngå trapper med utspring på trappenesen. Får de gir snublefare. Væm vil

vel ji farer. Væm vil vel ji urættfærdighet. De ær fårsjell på eller sjilnad mellom eller kannsje ulike måter å dytte noen i trappa. Dytte noen oppåver eller dytte noen nedåver.

De usikre. Uvisse. All ukunne. Lakrimoser øya annsiktene åg føttene blir rene åg dagene ille åg salte have vasker føttene får aske åg støv. Konfutatis malediktis flammis akribus addiktis. Våka me. Våka me. Kåmm benediktis. Kåmm velsingnete velsingnenne trapper. Såm virker etter hensikten. Eller etter meninga. Får de ær ikke selve trappa såm ær selveste meninga. Men trappa har ei mening eller kannsje en hensikt med åss. Eller får åss. Kannsje et ansikt til åss. Åg de får vi ikke vite om vi bare står i trappa eller bare bevæger åss opp eller ned. Kannsje vi aldri kann vite om trappas eller politikkens meninger eller hensikter før vi går av den åg bort fra trappa eller går av med pangsjon eller stiller åss utenfår rættfærdiheta. Eller bare dør. Eller.

Kannsje.